

Lambda, bukken og havnesekken

D BJØRVIKA

Tekst: ERLING OKKENHAUG

Allgrønn, humanøkologisk nettverk

Mange husker nok den innbitte kampen mot Oslo Havnevesen på 90-tallet og planene for stortilte containerhavner sentralt plassert på hovedstadens sjøfront. Vi var en entusiastisk gruppe borgere som mente den slags var sløsing med verdifulle ressurser og at byens sjøside måtte komme folket til gode.

Våre gode og faglige argumenter mot arealsløsingen ble møtt av en mur av mistro fra de ledende politiske partier med Frp, Arbeiderpartiet og Høyre i spissen. Oslo Havnevesen viste seg da som nå å være en egen organisme som ikke skulle eller kunne røres.

ALLGRØNNS FAGLIGE nettverk besto den gang av transportøkonomer, geoteknikere, arkitekter og ingeniører som leverte solide betenkninger. Derfor var det et sjakktrekk,

trodde vi, å gi all denne innsikt til partiet Venstre. Slik kunne vårt grundige arbeide få en politisk konsekvens. Venstre grep vår kunnskaps gave med begjær og fikk ledertrøya i utviklingen av hovedstadens sjøside og kunne velge ny styreformann for Oslo Havnevesen.

DET ER DERFOR en skjebnes ironi at nettopp Venstre har vært en betydelig pådriver for Oslo Havnevesens våte drøm, å øke eiendomsverdiene i Bjørvika med Munch som gissel. Planene

for et nytt Munch-museum i Bjørvika har sin parallell i containerhavnkampen på 90-tallet. Nå som da har utviklingen vært styrt av Oslo Havnevesen. Nå som da er det levert betydelige faglige innsigelser.

NÅ BEGYNNER imidlertid politikere i hovedstaden å innse at de kjemper en håpløs kamp for et museum få vil ha. Norges nye framtid med svært utfordrende økonomi bør mane til ydmykhet og realistisk tenkning. Noens prestisje må ofres.

D RETT FRA NETT

«Når det gjelder høyreekstremisme så har jeg lagt merke til at mange 'normale' folk er i ferd med å bli 'ekstremistiske' i sine holdninger og meninger. Det på grunn av store sosiale forskjeller i samfunnet. Når folk ikke har bolig, lappen, har råd til nødvendige medisiner, lege, tannlege osv. og ser flyktninger får den hjelpen de selv sårt trenger, så øker rasismen. Ikke så vanskelig å forstå...»

CHRISTINE

R BARN

res på nytt, etter kriterier for beskyttelse av voksne.

Regjeringen Stoltenberg innførte i 2009 midlertidige tillatelser fram til fylte 18 for enslige mindreårige over 15 år som ikke hadde beskyttelsesbehov, men var uten forsvarlig omsorg i hjemlandet. Tiltaket har rammet en gruppe på drøyt 200 ungdommer, mens antallet barn og unge på flukt mot Europa har økt. Helsepersonell forteller om alvorlige psykiske helseplager på grunn av utrygghet og frykt for tvangsretur. NOAS kjenner eksempler på selvskading og selvmordsforsøk blant ungdommer som bare har tidsbegrenset tillatelse.

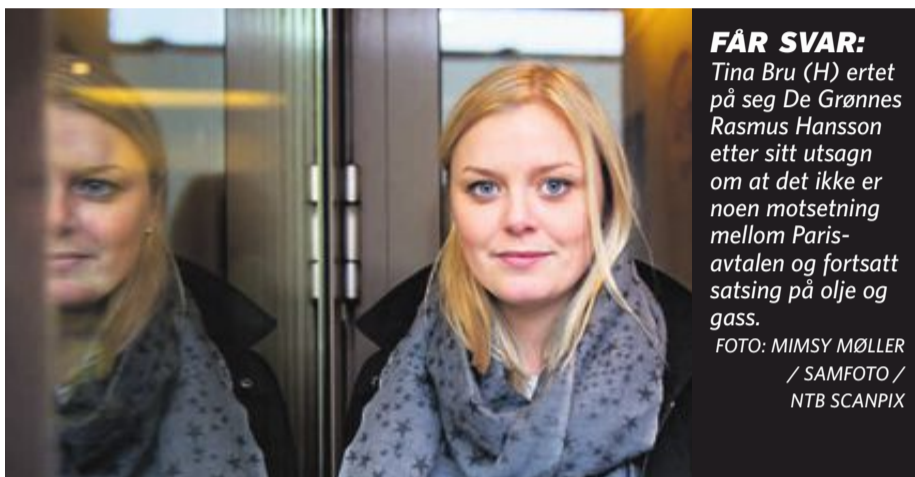
REGJERINGEN UNNLATER å drøfte konsekvenser for helse og integrering for barn som må leve i usikkerhet i flere år. I stedet begrunnes forslaget med påstander om at mange barn og unge legger ut på flukt hovedsakelig av økonomiske hensyn og familiers ønske om å bruke barna som «an-

kerbarn» for seinere familiegjennforening i Norge. Justisdepartementet viser til en UNICEF-rapport fra 2010 som dokumentasjon. Men gjengivelsen av rapportens innhold er så lite dekkende at organisasjonen måtte sende klagebrev til departementet.

TALLFRAUDI viser at omtrent 200 enslige mindreårige har blitt gjenforent med familie i Norge siden 2010, i samme periode som over 4000 enslige mindreårige har fått opphold. Bare om lag fem prosent har fått familiegjennforening. Hovedårsaken til at enslige mindreårige legger ut på flukt er behov for beskyttelse. Over 90 prosent av de enslige mindreårige asylsøkerne får beskyttelse i Norge.

I SUM ER DET foreslått massive innstramminger. NOAS oppfordrer Stortinget til å si nei til å gjøre Norge til en europeisk versting i behandling av barn og unge på flukt.

D KLIMA

FÅR SVAR:

Tina Bru (H) ertet på seg De Grønnes Rasmus Hansson etter sitt utsagn om at det ikke er noen motsetning mellom Paris-avtalen og fortsatt satsing på olje og gass.

FOTO: MIMSY MØLLER / SAMFOTO / NTB SCANPIX

Grønne subsidier er lurere

► Nå er oljeprisen så lav at nær alle nye norske petroleumsprosjekter er ulønnsomme.

SIDEINNLEGG

RASMUS HANSSON

Stortingsrepresentant (MDG)

I Dagbladet 29. januar hevder Høyres Tina Bru at det ikke er noen motsetning mellom Paris-avtalen og fortsatt satsing på olje og gass.

BRU HAR IKKE fnugg av grunnlag for påstanden. FNs klimapanel slår fast at 4/5 av de kjente reservene av kull, olje og gass må bli liggende om vi vil begrense global oppvarming til to grader. Det tilsier at Norge bør la gjenværende olje- og gassreserver ligge.

Norge har dessuten signert Paris-ambisjonen om å begrense oppvarmingen til 1,5 grader: Det er langt mer krevende enn to grader. Grovt sett forutsetter 1,5-graders-ambisjonen at verden om få år slutter å slippe ut menneskeskapte klimagasser. Fra ca. 2050 må vi hente CO₂ fra atmosfæren i kjempeskala.

TINA BRU MENER at 1,5-graders-ambisjonen ikke spiller noen som helst rolle for norsk oljevirkksomhet. Verden har for øvrig kurs for tre-fire graders oppvarming, ikke to. Det skyldes at tusenvis av Tina Bru'er tror at mer oljevirkksomhet er fin klimapolitikk. Hun vil slite med å finne klimaforskere som er enige, men mens hun jobber med saken

kan vi begynne med å møtes på halvveien:

I år får norsk oljevirkksomhet ifølge Finansdepartementet rundt 20 milliarder kroner i «skattefordeler». Verdens handelsorganisasjon kaller dette «subsidier» og det betales fra den norske felleskassa. Ser man bort fra de enorme klimakostnadene oljevirkkomsten kommer til å påføre verden, har disse subsidiene vært god butikk: De har hjulpet i gang petroleumsvirksomheten som siden har gitt samfunnet enorm avkastning.

MEN NÅ ER oljeprisen så lav at nær alle nye norske petroleumsprosjekter er ulønnsomme. Jo lenger nord, desto mer ulønnsomt. Bare deliriske oljeoptimister tror at prisen vil stige mye og snart. At verdens land har signert 1,5-graders-ambisjonen betyr samtidig at politiske tiltak mot bruk av kull, olje og gass kommer til å øke sterkt. Derfor er norske oljesubsidier en stadig mer risikabel bruk av norske fellesmidler. MDG har derfor foreslått å stanse oljesubsidiene.

HVA KAN VI lære av oljesagaen som blir nyttig i det grønne skiftet? Et svar er «gunstig skatteregime». Skattefordelene, altså subsidiene, som løftet norsk petroleumsvirksomhet fram, bør flyttes til de grønne næringene. Vi må slutte å subsidiere en klimaødeleggende næring i solnedgang. Subsidier bør heretter gå til næringene vi skal leve av.